

Грицькова допомога

Олег Буцень

Ніколи раніше Андрійко не придивлявся так пильно до голубів, як сьогодні. А вони невеличким табунчиком спокійно розгулювали собі по тротуару біля старого крислатого клена, де перехожі завжди їх підгодовували. Навіть перевальцем виходили на бруківку, і швидкі машини змушені були гальмувати, сигналити і чекати, поки вони не звільнять шлях.

"Може, тут постояти, подивитись?" — подумав Андрійко. Але на нього чекав Грицько. їм задали додому придумати оповідання про птахів, і хлопці вирішили писати його вдвох.

Кинувши на голубів кілька замислених поглядів, Андрійко попрямував до товариша.

— Добре, що ти прийшов, — сказав Грицько, зустрічаючи приятеля. — Зараз і почнемо. Ти глянь, яка гарна поличка! — В Грицька за вікном була кормушка для птахів. — Тільки сиди і пиши, — і він задоволено підморгнув.

— А де ж твої голуби? — поцікавився Андрійко.

— Прилетять, не турбуйся.

— То, може, поки що з арифметики почнемо? — запропонував Андрійко. — Там задачка важка і приклади ще.

— Подумаєш, задачка — важниця яка. Встигнемо. Спочатку про голубів треба.

Грицько повагом пройшовся по кімнаті, насвистуючи якусь незрозумілу мелодію.

— Зробимо так: я дивитимусь за голубами, а ти писатимеш.

— Давай краще навпаки чи, може, по черзі?

Грицько зупинився серед кімнати і здивовано глянув на товариша.

— По-перше, ти пишеш вірші до стінгазети.

— Яке ж це має відношення до голубів? — не розуміючи, спитав Андрійко.

— Ну як яке? Завжди тобі треба все розжовувати. Може, ти і про голубів у віршах напишеш! От буде здорово! Я вже навіть початок придумав:

Ось летять голуби...

— А далі? — спитав Андрійко, сідаючи до столу.

— Далі сам придумай. Не все ж мені робити. І тобі щось треба.

Грицько відсунув завіску на вікні і сів на стілець, чатуючи на пернатих гостей.

Тим часом Андрійко старанно вивів на аркуші перший рядок:

Ось летять голуби...

І замислився. "Ну яку ти їм знайдеш риму? Голуби, голуби, би-би-би, би-би-би..." Він згадав вірш про голубів, але, на жаль, там не було потрібної рими. "А що, коли написати так?" — майнула несподівана думка:

Ось летять голуби,

Посідали на горби.

— Грицьку, а коло вікна є горби?

— Горби? Які це горби? Навіщо вони тобі здалися?

— Для рими треба. Хорошу риму придумав. Шкода...

Андрійко обхопив голову руками, щоб зручніше було думати, і знову забубонів: "Ось летять голуби, тра-та-та, би-би-би..."

— Ні,— нарешті підвівся Андрійко.— Давай краще без віршів писати.

— Тихше. Летить! — зашепотів на радощах Грицько.

— Пишу,— схопився Андрійко:—Прилетів голуб.

— Не треба,— зітхнув Грицько.— Пролетів мимо.

— А ти не кричи так. Він же чує і боїться тебе. Дай-но я сяду коло вікна, а ти пиши.

— Ну що ти тямиш у голубах? — зневажливо сказав Грицько.

— А ти більше знаєш?

— Авжеж більше. Я ж тобі підказую, а ти... Якщо не хочеш, щоб я тобі допомагав, то й не треба. Тільки потім не кажи, що через мене двійку одержав. Ой! — Грицько навіть присів.— Летить, любесенький, летить. Білий, з коричневими крильцями. Кружляє...

— Як він кружляє? — пошепки спитав Андрійко.

— Ось так.— І Грицько замахав руками.— Дивись, до Федька полетів. Ну, це вже нахабство! Нам про нього писати треба, а він до Федька подався.

Грицько так розізлився, що виліз на підвіконня, відчинив квартиру і загукав: "

— Федько-о-о!

У вікні навпроти з'явився хлопчина. Він трохи постояв, роздивляючись, хто його гукає, і відчинив квартиру.

— Чого? — полинуло через двір.

— Прожени голуба. Нам уроки треба робити.

— А хіба він тобі заважає, що у мене сидить?

— Він нам тут потрібний. Ми з Андрійком про нього пишемо.

— Ну то й запроси його до себе, якщо він тобі потрібний,— крикнув Федько і грюкнув квартирою.

Грицько понуро сів на свій спостережний стілець. Минуло ще з півгодини, а голубів не було.

— Може, ми задачку зробимо, а тоді вже про голубів? — знову запропонував Андрійко.

— Хто ж так робить? — накинувся на нього Грицько.— Спочатку треба одне скінчити, а тоді вже за друге братись.

— Так голубів же нема!

— Нічого, прилетять. Ось я тільки хліба їм покришу.

Він дістав з буфета добрий окраєць хліба і почав його кришити. За кілька хвилин на полиці вже була ціла хлібна гірка.

Минуло ще трохи часу. Грицькові вже набридло сидіти коло вікна, і він походжав по кімнаті, міркуючи вголос:

— І чого їм тільки треба? Може, вони хочуть, щоб я їм хліба з маслом дав та ще

зверху варенням намазав? Дзуськи! І так потріскають!

Але "тріскати" чомусь ніхто не летів. Зате в Грицька розпалився апетит, і він уминав шматок хліба з маслом, густо намазаний вишневим варенням. Та раптом щось промайнуло повз вікно.

— Прилетів! — радісно гукнув Грицько.

Андрійко схопився за ручку. Але тут же прикро розчарувався: то був звичайнісінький маленький горобець.

— Навіщо нам горобець?

— Пиши. Радій, що хоч горобець прилетів.

Андрійко умочив перо.

— Що писати?

— Сів на поличку.

— Пишу: сів на поличку. А який він?

— Невже ти не знаєш, що всі горобці сірі!

— Так, сірий. Ще що?

— Їсть хліб.

— Написав. А далі?

— Ще їсть.

— І більше нічого? — допитувався Андрійко.

— На мене подивився, — задоволено прошепотів Грицько.

— Як?

— Ну, взяв і подивився.

— Яким оком?

— Правим. І підморгнув ще.

— Так і писати? — нерішуче спитав Андрійко.

— Пиши, більше буде. Ще хвостиком покрутив.

— А для чого?

— Звідки я знаю — для чого, — накинувся на приятеля Грицько. — Напевно, схотілося. І підстрибнув.

— Скільки разів?

— Поки що тричі.

— А як він стрибає?

Грицько відмахнувся: мовляв, не заважай. І завмер.

— А тепер у двір дивиться.

— На кого?

— На Вітьку з дванадцятої квартири.

— Написав. А той що?

— Заглядає в портфель. Ой, полетів!

— Вітька?

— Та який там Вітька! — замахав руками Грицько. — Звісно, горобець.

— А може, то він по товаришів полетів? — підбігаючи до вікна, зміркував Андрійко.

— От недотепа! До школи треба. Бачиш, і Вітька полетів, чи то пак — побіг.

Грицько підійшов до стола, подивився на списаний до половини Андрійків аркуш.

— Мало ти написав,— зітхаючи, похитав головою.

— Так горобець же маленький. Хіба про нього багато напишеш? — забідкався Андрійко.— Ми ж домовились про голубів писати.

— З ким домовились? З голубами? Через твоїх голубів і я уроків не зробив! — розсердився Грицько і почав складати в портфель книжки.